

PRESUDA SUDA (veliko vijeće)

3. veljače 2015.(*)

„Povreda obveze države članice – članak 49. UFEU-a – članak 31. Sporazuma o EGP-u – Porez na dobit – Koncerni – Poravnanje gubitaka u koncernu – Prijenos gubitaka društva koje nerezidenta – Pretpostavke – Datum na koji se određuje da su gubici društva koje nerezidenta konačni“

U predmetu C-172/13,

povodom tužbe zbog povrede obveze na temelju članka 258. UFEU-a, podnesene 5. travnja 2013.,

Europska komisija, koju zastupaju W. Roels i R. Lyal, u svojstvu agenata,

tužitelj,

protiv

Ujedinjene Kraljevine Velike Britanije i Sjeverne Irske, koju zastupaju V. Kaye i S. Brighthouse kao i A. Robinson, u svojstvu agenata, uz asistenciju D. Ewarta, QC, i S. Ford, *barrister*,

tuženika,

koju podupiru:

Savezna Republika Njemačka, koju zastupaju T. Henze i K. Petersen, u svojstvu agenata,

Kraljevina Španjolska, koju zastupaju A. Rubio González i A. Gavela Llopis, u svojstvu agenata,

Kraljevina Nizozemska, koju zastupaju M. K. Bulterman i J. Langer, u svojstvu agenata,

Republika Finska, koju zastupa S. Hartikainen, u svojstvu agenta,

intervenijenti,

SUD (veliko vijeće),

u sastavu: V. Skouris, predsjednik, K. Lenaerts (izvjestitelj), potpredsjednik, M. Ilešić, L. Bay Larsen i J.-C. Bonichot, predsjednici vijeća, A. Rosas, E. Juhász, A. Arabadjiev, C. Toader, M. Safjan, D. Šváby, M. Berger i A. Prechal, suci,

nezavisna odvjetnica: J. Kokott,

tajnik: L. Hewlett, glavna administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 15. srpnja 2014.,

saslušavši mišljenje nezavisne odvjetnice na raspravi održanoj 23. listopada 2014.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Svojom tužbom Europska komisija zahtijeva od Suda da utvrdi da Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske, propisujući u odnosu na poravnanje gubitaka u koncernu u vezi s gubicima društava nerezidenata (u daljnjem tekstu: prekogranično poravnanje gubitaka u koncernu) pretpostavke koje praktično onemogućavaju ostvarenje pogodnosti takvog poravnania i koje ograničavaju to poravnanje na razdoblja nakon 1. travnja 2006., nije ispunila svoje obveze na temelju članka 49. UFEU-a i članka 31. Sporazuma o Europskom gospodarskom prostoru od 2. svibnja 1992. (SL 1994, L 1, str. 3.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 106., str. 4., u daljnjem tekstu: Sporazum o EGP-u).

Pravni okvir Ujedinjene Kraljevine

2 U Ujedinjenoj Kraljevini sustav poravnanja gubitaka u koncernu omogućuje društvima koncerna da međusobno prebiju svoje gubitke sa svojom dobiti. Međutim, sustav uspostavljen Zakonom iz 1988. u vezi s porezima na dohodak i dobit (Income and Corporation Tax Act 1988., u daljnjem tekstu: ICTA) nije omogućavao uzimanje u obzir gubitaka društava nerezidenata.

3 Nakon presude Marks & Spencer (C-446/03, EU:C:2005:763), ICTA je izmijenjen odredbama Zakona o financijama iz 2006. (Finance Act 2006.), koje su stupile na snagu 1. travnja 2006., kako bi se pod određenim pretpostavkama omogućilo prekogranično poravnanje gubitaka u koncernu. Nakon toga spomenute odredbe preuzete su u gotovo jednakom sadržaju u Zakonu o porezu na dobit iz 2010. (Corporation Tax Act 2010., u daljnjem tekstu: CTA 2010.).

4 CTA 2010. propisuje pretpostavke koje treba ispunjavati prekogranično poravnanje gubitaka u koncernu. Članak 118. CTA-a 2010. zahtijeva da je društvo nerezident iscrpilo mogućnosti uzimanja u obzir gubitaka u poreznom razdoblju u kojem su ti gubici nastali i u ranijim poreznim razdobljima, dok članak 119. stavci 1. do 3. CTA-a 2010. zahtijeva da ne postoji nikakva mogućnost uzimanja u obzir gubitaka u budućim poreznim razdobljima.

5 Na temelju članka 119. stavka 4. CTA-a 2010., određivanje toga mogu li se gubici uzeti u obzir u budućim poreznim razdobljima mora se provesti „u odnosu na situaciju koja postoji neposredno nakon završetka“ poreznog razdoblja u kojem su gubici nastali.

6 Na temelju članka 14. stavka 1. točke a) i članka 74. stavka 1. točke a) Priloga 18. Zakonu o financijama iz 1998., uobičajeni rok za postavljanje zahtjeva za poravnanje gubitaka u koncernu iznosi dvije godine počevši od kraja poreznog razdoblja u kojem su gubici nastali.

7 Supreme Court of the United Kingdom u točki 33. svoje presude od 22. svibnja 2013. ocijenio je da je pitanje koje je trebalo ispitati za odobrenje prekograničnog poravnanja gubitaka u koncernu u odnosu na zakonodavstvo koje je bilo na snazi prije 1. travnja 2006., a prema tumačenju koje je u skladu s pravom Unije, bilo može li društvo tužitelj dokazati, na temelju okolnosti koje su bile poznate na datum kada je ono podnijelo svoj zahtjev za poravnanje gubitaka, da nije bilo moguće uzeti u obzir predmetne gubitke u državi članici rezidentnosti društva koje prenosi gubitke u bilo kojem poreznom razdoblju koje je prethodilo datumu podnošenja zahtjeva te da takvo uzimanje u obzir nije moguće u poreznom razdoblju u kojem je podnesen zahtjev ili u bilo kojem budućem poreznom razdoblju.

Predsudski postupak i postupak pred Sudom

8 Dana 19. srpnja 2007. Komisija je uputila pismo opomene Ujedinjenoj Kraljevini u kojem je

istaknula mogu?u nespojivost poreznih pravila koja je ta država donijela nakon presude Marks & Spencer (EU:C:2005:763) sa slobodom poslovnog nastana, u mjeri u kojoj se ta pravila temelje na osobito restriktivnom tuma?enju kriterija u vezi s iscrpljivanjem mogu?nosti uzimanja u obzir gubitaka društva k?eri nerezidenta u državi u kojoj je ono rezident. Osim toga, ta su pravila bila primjenjiva tek od datuma stupanja na snagu novog zakonodavstva, odnosno od 1. travnja 2006.

9 Porukom elektroni?ke pošte od 23. listopada 2007. Ujedinjena Kraljevina istaknula je da je njezino zakonodavstvo u vezi s prekograni?nim poravnanjem gubitaka u koncernu sukladno na?elima koja je Sud utvrdio u presudi Marks & Spencer (EU:C:2005:763).

10 Dana 23. rujna 2008. Komisija je Ujedinjenoj Kraljevini uputila obrazloženo mišljenje u kojem je ponovno iznijela svoje stajalište. Ujedinjena Kraljevina potvrdila je svoje mišljenje u dopisu od 18. studenoga 2008.

11 Dana 25. studenoga 2010. Komisija je Ujedinjenoj Kraljevini uputila dodatno obrazloženo mišljenje nakon donošenja CTA?a 2010.

12 Budu?i da argumente Ujedinjene Kraljevine iz dopisa od 24. sije?nja 2011. kojim je odgovorila na to obrazloženo mišljenje Komisija nije smatrala zadovoljavaju?ima, podnijela je ovu tužbu.

13 Odlukom predsjednika Suda od 11. listopada 2013. Saveznoj Republici Njema?koj, Kraljevini Španjolskoj, Kraljevini Nizozemskoj i Republici Finskoj dopušteno je da se uklju?e u postupak kao intervenijenti u potporu zahtjevu Ujedinjene Kraljevine.

O tužbi

Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi ?lanka 49. UFEU?a i ?lanka 31. Sporazuma o EGP?u zbog toga što ?lanak 119. stavak 4. CTA?a 2010. prakti?no onemogu?ava društvu majci rezidentu korištenje pogodnostima prekograni?nog poravnanja gubitaka u koncernu

Argumentacija stranaka

14 Komisija tvrdi da ?lanak 119. stavak 4. CTA?a 2010. ne ispunjava zahtjeve koji za doti?nu državu ?lanicu proizlaze iz to?aka 55. i 56. presude Marks & Spencer (EU:C:2005:763), s obzirom na to da propisuje da se odre?ivanje nemogu?nosti budu?eg uzimanja u obzir gubitaka koji nastanu društvu k?eri sa sjedištem u drugoj državi ?lanici ili u tre?oj zemlji ?lanici Sporazuma o EGP?u mora provesti „u odnosu na situaciju koja postoji neposredno nakon završetka“ poreznog razdoblja u kojem su gubici nastali. Komisija smatra da je posljedica te odredbe prakti?na nemogu?nost korištenja društva majke rezidenta pogodnoš?u prekograni?nog poravnanja gubitaka u koncernu.

15 Naime, u?inak je ?lanka 119. stavka 4. CTA?a 2010. da se prekograni?no poravnanje gubitaka u koncernu može odobriti samo u dvama slu?ajevima, odnosno, na prvome mjestu, kada zakonodavstvo države rezidentnosti društva k?eri nerezidenta ne predvi?a nikakvu mogu?nost prijenosa gubitaka u budu?a razdoblja i, na drugome mjestu, u slu?aju likvidacije društva k?eri nerezidenta prije kraja poreznog razdoblja u kojem su gubici nastali. Prekograni?no poravnanje gubitaka u koncernu na taj je na?in isklju?eno u uobi?ajenoj poslovnoj situaciji, odnosno u slu?aju odluke o prestanku djelatnosti društva k?eri nerezidenta i njegovoj likvidaciji nakon poreznog razdoblja u kojem su gubici nastali. Nadalje, spomenuto poravnanje gubitaka ograni?eno je na gubitke nastale samo u jednom poreznom razdoblju.

16 Komisija isti?e da se mogu?nost korištenja pogodnostima poreznog odbitka u državi

rezidentnosti društva k?eri nerezidenta, kako bi se osiguralo poštovanje pretpostavki koje je Sud utvrdio u to?ki 55. presude Marks & Spencer (EU:C:2005:763), mora ocijeniti u odnosu na datum kada je Ujedinjenoj Kraljevini podnesen zahtjev za poravnanje gubitaka u koncernu i procijeniti na temelju konkretnih ?injenica u spisu. Nije dovoljno donijeti odluku na temelju teoretske mogu?nosti kasnijeg uzimanja u obzir gubitaka društva k?eri nerezidenta, a koja proizlazi samo iz ?injenice da spomenuto društvo k?i još nije u likvidaciji.

17 Ujedinjena Kraljevina uzvra?a da se, kako proizlazi iz to?ke 55. presude Marks & Spencer (EU:C:2005:763), pretpostavka u skladu s kojom ne postoji mogu?nost uzimanja u obzir gubitaka društva k?eri nerezidenta za budu?a razdoblja u državi u kojoj ono ima sjedište mora ocjenjivati na kraju poreznog razdoblja u kojem su gubici nastali.

18 Kad je rije? o navodnoj prakti?noj nemogu?nosti korištenja prekograni?nim poravnanjem gubitaka u koncernu, Ujedinjena Kraljevina isti?e da društvo obi?no ima mogu?nost prijenosa gubitaka u kasnije porezno razdoblje kada nastavlja obavljati poslovnu djelatnost. Osim toga, pretpostavka predvi?ena u ?lanku 119. stavku 4. CTA?a 2010. može biti ispunjena u mnogo širim okolnostima od onih koje navodi Komisija. Relevantne odredbe ne spominju likvidaciju društva k?eri nerezidenta prije kraja poreznog razdoblja u kojem su nastali gubici kao pretpostavku za primjenu prekograni?nog poravnanja gubitaka u koncernu. Dokaz namjere da se donese odluka o prestanku društva k?eri koje stvara gubitke i ?injenica pokretanja postupka likvidacije ubrzo nakon kraja poreznog razdoblja ?imbenici su koje valja uzeti u obzir. Namjera provo?enja likvidacije uzima se u obzir zajedno s ostalim relevantnim ?injenicama koje postoje na kraju poreznog razdoblja u kojem su gubici nastali, kako bi se odredilo je li ispunjena pretpostavka nepostojanja mogu?nosti uzimanja u obzir gubitaka.

19 Intervenijenti tvrde da Ujedinjena Kraljevina nema nikakvu obvezu propisivanja mogu?nosti uzimanja u obzir gubitaka društava k?eri nerezidenata u svim slu?ajevima u kojima se ti gubici drugdje ne mogu uzeti u obzir. Osim toga, zahtjev *de facto* likvidacije društva k?eri nerezidenta nije neproporcionalan.

20 Savezna Republika Njema?ka dodaje da se sudska praksa na temelju presude Marks & Spencer (EU:C:2005:763) mora preispitati nakon donošenja presude K (C?322/11, EU:C:2013:716).

Ocjena Suda

21 CTA 2010. propisuje sustav poravnanja gubitaka u koncernu na temelju kojeg se gubici jednog društva mogu prebiti s dobiti drugih društava istog koncerna. Suprotno gubicima društava rezidenata, gubici društava nerezidenata mogu se uzeti u obzir za poravnanje gubitaka u koncernu samo ako ispunjavaju pretpostavke predvi?ene u ?lancima 118. i 119. CTA?a 2010.

22 Poravnanje gubitaka u koncernu propisano CTA?om 2010. predstavlja poreznu prednost za društva u pitanju. Time što ubrzava pokrivanje gubitaka neuspješnih društava njihovim neposrednim pripisivanjem dobiti ostalih društava u grupi, ono poboljšava likvidnosnu situaciju grupe (vidjeti presude Marks & Spencer, EU:C:2005:763, t. 32. i Felixstowe Dock and Railway Company i dr., C?80/12, EU:C:2014:200, t. 19.).

23 Različit tretman gubitaka društava kćeri rezidenata i nerezidenata koji se spominje u točki 21. ove presude u odnosu na dodjelu predmetne porezne prednosti može spriječiti društvo majku koncerna u ostvarivanju njegove slobode poslovnog nastana u smislu članka 49. UFEU-a, odražavajući ga od osnivanja društava kćeri u drugim državama članicama (vidjeti u tom smislu presude Marks & Spencer, EU:C:2005:763, t. 33.; Felixstowe Dock and Railway Company i dr., EU:C:2014:200, t. 21. i Nordea Bank Danmark, C-48/13, EU:C:2014:2087, t. 22.).

24 Međutim, iz sudske prakse Suda proizlazi da takvu razliku u tretmanu mogu zajedno opravdavati tri važna razloga u općem interesu, odnosno potreba očuvanja uravnotežene raspodjele ovlasti za oporezivanje među državama članicama te potreba sprječavanja opasnosti dvostrukog uzimanja u obzir gubitaka i porezne evazije (vidjeti u tom smislu presude Marks & Spencer, EU:C:2005:763, t. 51.; Oy AA, C-231/05, EU:C:2007:439, t. 51. i A, C-123/11, EU:C:2013:84, t. 46.).

25 Preostaje još ispitati poštuju li pretpostavke kojima odredbe Člaka 2010. podvrgavaju prekogranično poravnanje gubitaka u koncernu načelo proporcionalnosti, na način da, iako prikladne za postizanje ciljeva navedenih u prethodnoj točki, ne prelaze ono što je potrebno kako bi se to postiglo.

26 U tom smislu valja podsjetiti da je Sud u točki 55. presude Marks & Spencer (EU:C:2005:763), u kojoj je bila riječ o ICTA-u, koji je isključivao svako uzimanje u obzir gubitaka društva kćeri nerezidenta u okviru poravnanja gubitaka u koncernu, presudio da različit tretman gubitaka društva kćeri rezidenta i nerezidenta prelazi ono što je potrebno kako bi se postigli zadani ciljevi u situaciji u kojoj je, s jedne strane, društvo nerezident iscrpilo mogućnosti uzimanja u obzir gubitaka koji postoje u državi u kojoj je rezident za porezno razdoblje na koje se odnosi zahtjev za poravnanje gubitaka kao i za ranija porezna razdoblja, eventualno prijenosom tih gubitaka trećoj osobi ili njihovim prijebojem s dobiti koje je društvo kćeri ostvarilo u ranijim razdobljima, i, s druge strane, u kojoj ne postoji mogućnost da gubitke društva kćeri nerezidenta uzme u obzir u državi u kojoj je ono rezident za buduća razdoblja, bilo ono samo ili treća osoba, osobito u slučaju prijenosa društva kćeri trećoj osobi (vidjeti i presude Lidl Belgium, C-414/06, EU:C:2008:278, t. 47. i A, EU:C:2013:84, t. 49.).

27 Kako to proizlazi iz točke 56. presude Marks & Spencer (EU:C:2005:763), kada u nekoj državi članici društvo majka rezident poreznim tijelima dokaže da je društvo kćeri nerezident ostvarilo konačne gubitke u smislu točke 55. te presude, protivno je članku 49. UFEU-a isključiti mogućnost tom društvu majci da odbije od svoje dobiti koja se oporezuje u toj državi članici gubitke svojeg društva kćeri nerezidenta.

28 Međutim, valja utvrditi da članak 118. i članak 119. stavci 1. do 3. Člaka 2010. omogućuju društvu majci rezidentu uzimanje u obzir gubitaka društva kćeri nerezidenta u slučajevima iz točke 55. presude Marks & Spencer (EU:C:2005:763).

29 Osim toga, Komisija je u svojoj tužbi sama potvrdila da Člaka 2010. načelno omogućuje društvu majci rezidentu uzimanje u obzir konačnih gubitaka društva kćeri nerezidenta, u smislu točke 55. presude Marks & Spencer (EU:C:2005:763).

30 Međutim, Komisija smatra da je članak 119. stavak 4. Člaka 2010. protivan članku 49. UFEU-a, s obzirom na to da praktično onemogućava društvu majci rezidentu korištenje pogodnosti u prekograničnog poravnanja gubitaka u koncernu.

31 U tom smislu valja podsjetiti da članak 119. stavak 4. Člaka 2010. određuje datum kada se mora ocijeniti konačnost gubitaka društva kćeri nerezidenta, u smislu točke 55. presude Marks &

Spencer (EU:C:2005:763). Spomenuta odredba propisuje da se takva ocjena mora provesti „u odnosu na situaciju koja postoji neposredno nakon završetka“ poreznog razdoblja u kojem su gubici nastali.

32 Komisija smatra da taj zahtjev praktično onemogućava korištenje pogodnosti u poravnanja gubitaka u koncernu u odnosu na gubitke društva koje je nerezident, s obzirom na to da praktično omogućava društvu majci rezidentu uzimanje u obzir takvih gubitaka samo u dvama slučajevima, odnosno, na prvome mjestu, kada zakonodavstvo države u kojoj dotično društvo koje ima sjedište ne predviđa nikakvu mogućnost prijenosa gubitaka u buduća razdoblja i, na drugome mjestu, u slučaju likvidacije tog društva koje je prije kraja poreznog razdoblja u kojem je gubitak nastao.

33 Potrebno je, međutim, utvrditi da prva situacija koju navodi Komisija nije relevantna za ocjenu proporcionalnosti članka 119. stavka 4. CTA-a 2010. Naime, iz stalne sudske prakse proizlazi da konačnost gubitaka društva koje je nerezident u smislu točke 55. presude Marks & Spencer (EU:C:2005:763) ne može proizaći iz činjenice da država članica u kojoj je to društvo koje je rezident isključuje svaku mogućnost prijenosa gubitaka u buduća razdoblja (vidjeti presudu K, EU:C:2013:716, t. 75. do 79. i navedenu sudsku praksu). U takvoj situaciji država članica u kojoj je društvo majka rezident može i ne dopustiti prekogranično poravnanje gubitaka u koncernu a da pritom ne povrijedi članak 49. UFEU-a.

34 Kad je riječ o drugoj navedenoj situaciji, valja utvrditi, s jedne strane, da Komisija nije dokazala istinitost svoje tvrdnje u skladu s kojom članak 119. stavak 4. CTA-a 2010. zahtijeva likvidaciju društva koje je nerezident prije kraja poreznog razdoblja u kojem su nastali spomenuti gubici kako bi se njegovo društvo majka rezident moglo koristiti pogodnosti u prekograničnog poravnanja gubitaka u koncernu.

35 Naime, članak 119. stavak 4. CTA-a 2010. propisuje da se ocjena konačnosti gubitaka društva koje je nerezident u smislu točke 55. presude Marks & Spencer (EU:C:2005:763) mora provesti „u odnosu na situaciju koja postoji neposredno nakon završetka“ poreznog razdoblja u kojem su gubici nastali. Dakle, iz teksta te odredbe proizlazi da ona u svakom slučaju ne nalaže provođenje likvidacije dotičnog društva koje je prije kraja poreznog razdoblja u kojem su gubici nastali.

36 S druge strane, valja podsjetiti da se konačnost gubitaka društva koje je nerezident u smislu točke 55. presude Marks & Spencer (EU:C:2005:763) može utvrditi samo ako ono više ne ostvaruje prihode u državi članici u kojoj je rezident. Naime, ako to društvo koje nastavi ostvarivati makar minimalne prihode, postoji mogućnost da se gubici još mogu prebiti s budućom dobiti ostvarenom u državi članici u kojoj je to društvo koje je rezident (vidjeti presudu A, EU:C:2013:84, t. 53. i 54.).

37 Međutim, Ujedinjena Kraljevina potvrdila je, pozivajući se na konkretan primjer društva majke rezidenta koje se koristilo prekograničnim poravnanjem gubitaka u koncernu, da se konačnost gubitaka društva koje je nerezident u smislu točke 55. presude Marks & Spencer (EU:C:2005:763) može dokazati kada je, neposredno nakon završetka poreznog razdoblja u kojem su ti gubici nastali, spomenuto društvo koje je prestalo obavljati svoje poslovne djelatnosti i prodalo ili na drugi način na drugu osobu prenijelo svoju imovinu koja stvara prihode.

38 U tim okolnostima prvi tužbeni razlog valja odbiti u dijelu u kojem se temelji na povredi članka 49. UFEU-a.

39 Kad je riječ o navodnoj povredi koju članak 119. stavak 4. CTA-a 2010. nanosi članku 31. Sporazuma o EGP-u, a koju Komisija također navodi, valja istaknuti da se, s obzirom na to da odredbe potonjeg članka imaju jednak pravni opseg poput u biti istovjetnih odredbi članka 49.

UFEU?a, ukupnost prethodnih razmatranja u okolnostima poput onih u ovom postupku može prenijeti *mutatis mutandis* na spomenuti ?lanak 31. (vidjeti u tom smislu presudu Komisija/Finska, C?342/10, EU:C:2012:688, t. 53. i navedenu sudsku praksu).

40 Stoga prvi tužbeni razlog valja odbiti u cijelosti.

Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi ?lanka 49. UFEU?a i ?lanka 31. Sporazuma o EGP?u zbog toga što zakonodavstvo Ujedinjene Kraljevine isklju?uje prekograni?no poravnanje gubitaka u koncernu za gubitke nastale prije 1. travnja 2006.

41 Komisija isti?e da su gubici nastali prije 1. travnja 2006. isklju?eni od pogodnosti prekograni?nog poravnanja gubitaka u koncernu, što predstavlja povredu ?lanka 49. UFEU?a i ?lanka 31. Sporazuma o EGP?u, s obzirom na to da se odredbe koje se odnose na to poravnanje gubitaka propisane CTA?om 2010. primjenjuju samo na gubitke nastale nakon 1. travnja 2006., to jest datuma stupanja na snagu Zakona o financijama iz 2006.

42 U odgovoru na taj Komisijin argument Ujedinjena Kraljevina isti?e da prekograni?no poravnanje gubitaka u koncernu postoji i za razdoblja prije 1. travnja 2006., ali da je ure?eno propisima koji se primjenjuju na ta ranija razdoblja, uz tuma?enje tih propisa u skladu s pravom Unije nakon presude Marks & Spencer (EU:C:2005:763), što je Supreme Court of the United Kingdom želio posti?i u svojoj presudi od 22. svibnja 2013. koja se spominje u to?ki 7. ove presude.

43 Me?utim, neovisno o pitanju zadovoljava li upu?ivanje na tuma?enje nacionalnog zakonodavstva koje je bilo na snazi prije 1. travnja 2006., koje je usvojio Supreme Court of the United Kingdom, a prema kojem gubici nastali prije tog datuma nisu isklju?eni od pogodnosti prekograni?nog poravnanja gubitaka u koncernu, zahtjev pravne sigurnosti u odnosu na mogućnost provo?enja prekograni?nog poravnanja gubitaka u koncernu nastalih prije spomenutog datuma, valja utvrditi da Komisija nije dokazala postojanje slu?ajeva u kojima prekograni?no poravnanje gubitaka u koncernu za gubitke nastale prije 1. travnja 2006. nije bilo odobreno.

44 U tim okolnostima drugi tužbeni razlog valja odbiti.

45 Stoga tužbu valja odbiti u cijelosti.

Troškovi

46 Na temelju ?lanka 138. stavka 1. Poslovnika Suda, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budu?i da je Ujedinjena Kraljevina postavila zahtjev da se Komisiji naloži snošenje troškova i da ona nije uspjela u postupku, Komisiji se nalaže snošenje troškova.

47 Na temelju ?lanka 140. stavka 1. Poslovnika, Savezna Republika Njema?ka, Kraljevina Španjolska, Kraljevina Nizozemska i Republika Finska snosit ?e vlastite troškove.

Slijedom navedenoga, Sud (veliko vije?e) proglašava i presu?uje:

1. **Tužba se odbija.**
2. **Europskoj komisiji nalaže se snošenje troškova.**
3. **Savezna Republika Njema?ka, Kraljevina Španjolska, Kraljevina Nizozemska i Republika Finska snosit ?e vlastite troškove.**

Potpisi

* Jezik postupka: engleski